

Η Ι. Μονή Μαχαιρά στο Βυζάντιο και την Τουρκοκρατία

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1H0zREd>]

Καθώς τα χρόνια κυλούν, η Κύπρος καταλαμβάνεται από εξωτερικούς κατακτητές. Την περίοδο του Βυζαντίου διαδέχεται η περίοδος της Λατινοκρατίας (1192-1571) με πρώτους τους Φράγκους και έπειτα τους Ενετούς. Αυτή η περίοδος ήταν για τον λαό και την Εκκλησία της Κύπρου ιδιαίτερα δύσκολη. Οι Φράγκοι κατακτητές, δεν αρκέστηκαν μόνο στο να υποβιβάσουν τους Κυπρίους στην τάξη των δουλοπαροίκων, αλλά προσπάθησαν να τους υποδουλώσουν και πνευματικά. Ίδρυσαν Λατινική Εκκλησία στην Κύπρο και εξαπέλυσαν κατά μέτωπο επίθεση εναντίον της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Ιδιαίτερα έπληξαν τα μοναστήρια, των οποίων περιόρισαν τον αριθμό των μοναχών, αλλά και παρενέβαιναν στην εσωτερική τους λειτουργία.

Αποψη του Καθολικού της Μονής

Στις προσπάθειες αυτές αντιτάχθηκε σθεναρά ο Κυπριακός κλήρος. Το 1231 η Μονή προσέφερε στην Εκκλησία δύο οσιομάρτυρες, τους αγίους Γεράσιμο και Γεννάδιο οι οποίοι, μαζί με άλλους ένδεκα μοναχούς της Μονής της Παναγίας της Καντάρας θανατώθηκαν από τους Λατίνους κατακτητές, υπερασπιζόμενοι την αγία πίστη της Ορθοδόξου Εκκλησίας. Μετά από τριετή φυλάκιση και φρικτές κακουχίες, αφού πρώτα τους έσυραν στην κοίτη του ποταμού Πεδιαίου δεμένους πίσω από άλογα μέχρι που κατεκόπησαν οι σάρκες τους από τις πέτρες, έπειτα έκαψαν ό,τι απέμεινε από τα σώματά τους. Η μνήμη τους τιμάται στις 19 Μαΐου, ημέρα του μαρτυρίου τους.

Το παρεκκλήσιο του αγίου Νεομάρτυρος Γεωργίου

Κατά την περίοδο αυτή, και συγκεκριμένα το έτος 1357, ο χρονογράφος Λεόντιος Μαχαιράς αναφέρει ότι η τότε βασίλισσα Αλίζ αποπειράθηκε να εισέλθει στον ναό της Μονής. Ο Όσιος Νείλος στην Τυπική του Διάταξη ορίζει το μοναστήρι να είναι άβατο για τις γυναίκες. Αυτός ο θεσμός διατηρήθηκε για 150 τουλάχιστον χρόνια από την ίδρυσή του. Η βασίλισσα λοιπόν, παραβαίνοντας το άβατο, τιμωρήθηκε παραδειγματικά από την Παναγία χάνοντας αμέσως την φωνή της και μένοντας βωβή για τρία χρόνια.

Η περίοδος της Λατινοκρατίας τελειώνει με την κατάληψη της νήσου από τους Τούρκους.

Οι Τούρκοι κατείχαν το νησί για τρεις αιώνες (1571-1878) και αυτή η περίοδος ήταν εξ ίσου δύσκολη με αυτή των Λατίνων κατακτητών, με εξαίρεση το ότι η Εκκλησία της Κύπρου ανέκτησε ξανά την ανεξαρτησία της. Η απάνθρωπη όμως συμπεριφορά και η φοβερή εκμετάλλευση των Τούρκων αξιωματούχων, οδήγησε τον λαό σε πολύ δύσκολη κατάσταση. Η Μονή της Παναγίας του Μαχαιρά συνέχισε την προσφορά της και σε αυτή την περίοδο ως πνευματική και εθνική εστία, και διεδραμάτισε σπουδαίο ρόλο, μαζί με τα υπόλοιπα μοναστήρια, στο να ανασχεθεί το κύμα εξισλαμισμού και να διασωθεί η χριστιανική και η ελληνική ταυτότητα των Κυπρίων υποδούλων. Στο μοναστήρι λειτουργούσε σχολείο, στο οποίο καλλιεργούνταν τα γράμματα, οι τέχνες, η εκκλησιαστική μουσική κ.ά. Στην ανάπτυξη της παιδείας συνέβαλε επίσης με την παραχώρηση γης για την ίδρυση

της πρώτης Ελληνικής Σχολής, του Παγκυπρίου Γυμνασίου στην Λευκωσία, την ίδρυση εκπαιδευτηρίων σε όλο το νησί και για την ανέγερση λεπροκομείου.

Ο εθνο-Ιερομάρτυρας Αρχιεπίσκοπος Κύπρου άγιος Κυπριανός

Στα δύσκολα αυτά και θλιβερά χρόνια της Τουρκοκρατίας, η Μονή Μαχαιρά ανέδειξε ένα από τα μεγάλα αναστήματα της Εκκλησίας της Κύπρου στους τελευταίους αιώνες, τον εθνοϊερομάρτυρα Αρχιεπίσκοπο Κύπρου άγιο Κυπριανό, γέννημα αλλά συγχρόνως και καύχημα της Μονής. Γεννήθηκε το 1756 στον Στρόβολο και σε νεαρή ηλικία έγινε μοναχός στην Μονή Μαχαιρά, όπου έμαθε και τα πρώτα του γράμματα. Διακόνησε στην Μονή αρκετά χρόνια και βοήθησε στη διεκπεραίωση υποθέσεων της στο εξωτερικό. Το 1810 χειροτονήθηκε αρχιεπίσκοπος. Μεταξύ των πολλών ευεργεσιών του προς την Μονή ήταν και η ανέγερση του μετοχίου Άγιος Ελευθέριος στην Λευκωσία. Η προσφορά του, γενικά, στην Εκκλησία και το Έθνος ήταν πολύ μεγάλη. Η άρνησή του τόσο να

εγκαταλείψει την Κύπρο, όσο και να αλλαξοπιστήσει, προκειμένου να σωθεί, και ο μαρτυρικός του θάνατος από τους Τούρκους στις 9 Ιουλίου 1821, υπήρξαν ζωντανό παράδειγμα προς τους Χριστιανούς, και τους ενεδυνάμωσαν ώστε να μην αρνηθούν την πίστη τους, αλλά να υπομείνουν τα δεινά της σκλαβιάς.

[Συνεχίζεται]